

Director,
XEVI XIRGO

Subdirectors,
CARLES RIBERA,
LLUÍS MARTÍNEZ,
MANUEL CUYÀS,
PEPA MASÓ

SECCIONS:

Política, **ANNA SERRANO**; Europa-Món, **PILAR ESTEBAN**;
Economia, **JOAN ARMENGOL**; Opinió, **TONI BROSA**; Societat, **CARLES SABATÉ**;
Catalunya, **JOAN RUEDA** i **RICARD PALOU**; Cultura i Espectacles, **JAUME VIDAL**;
Suplement Cultura, **DAVID CASTILLO**; Comunicació, **GEMMA BUSQUETS**;
Disseny, **RAMON BUCH**; Fotografia, **ANDREU PUIG**;
Documentació, **CARME TORNS**; Delegada a Madrid, **MONTSE OLIVA**;
Tancament, **ANTONI DALMAU**; Llengua, **QUIM PUIGVERT**;
President del Consell Editorial, **VICENT SANCHIS**

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Tàpies, 2 - 08001 Barcelona

CENTRALETA Tel. 93 227 66 00
ADREÇA INTERNET: <http://www.elpuntavui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel. 972 18 64 80
FAX Tel. 972 18 64 40

EDITA: **CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.**
PUBLICITAT: **HERMES COMUNICACIONS, S.A.**
Santa Eugènia, 42. 17005 Girona.
Tel.: 972 18 64 35 - Fax.: 972 18 64 10

IMPRESSIÓ: **Gráficas de Prensa Diaria**. DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.

Als efectes del que preveu l'article 32.1 paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

**LA RAÇA AINAUD ÉS UNA
RAÇA D'HOMES AUDAÇOS,
GENEROSOS I TREBALLADORS**

Jordi Cabré

Escriptor

LA COLUMNA

La visió d'Ainaud

Com que era un moment solemne, no era només un intercanvi d'opinions entre amics. Aquell divendres havíem de tenir l'honor de comunicar-li, en nom del govern, la concessió de la Medalla d'Or. Hi vaig anar amb el seu nebot Joan Francesc, fill d'en Joan, triangle familiar d'erudició i de fermesa. Li vaig comunicar la notícia tot advertint-li que un recent decret (ideat feia cinc minuts) prohibeix taxativament refusar-la, sota la pitjor de les condemnes. Com a resistència només hi va oposar un somriure murri. En aquella cambra de la residència del carrer Lepant, també amb la seva esposa Carme, encara el vam veure riure i revifar mirant cap a una mena d'horitzó lluminós. No ens veia, però tenia la mirada i el cap clars i recordava les cites que havíem tingut feia uns anys arran de la confecció d'una novel·la. Hi ha una història poc escrita sobre la resistència antifranquista del catalanisme, la resistència no ideològica sinó cultural, no els fronts obrers sinó el Front Nacional, la FNEC, Òmnium. Per tant, vam tornar a parlar de política. Va posar-se seriós. Va preguntar-me si ara anava de debò i li vaig respondre que encara que no volguéssim, Josep Maria.

INSISTEIXO QUE NO PARLÀVEM només entre amics: el moment era important, institucional. Ell es referia evidentment a la consecució d'un estat propi, i semblava quasi tímidament posar-ho com a condició per a acceptar la condecoració. La me-

va resposta en positiu tampoc no era de tertúlia, la vaig formular per càlcul i per aprenentatge. En una de les seves últimes entrevistes, que guardo a prop, ell ja remarcava com a historiador l'excepcionalitat del moment actual: que no és la crisi, que no és el pacte fiscal, que no és la política europea, sinó que sobretot és la continuïtat de 35 anys ininterromputs de catalanisme i de Generalitat. "Perquè els processos són acumulatius i mai no havíem tingut una continuïtat com ara", a la qual cosa afegia, aconsellant als joves: "Creure en Catalunya. Conèixer-la. Adonar-se que és de veritat. Que és una realitat amb molts aspectes positius i també amb obstacles que esperen la seva intervenció."

LA RAÇA AINAUD ÉS UNA RAÇA d'homes audaços, generosos i treballadors. Quan el president Pujol apunta Josep Maria Ainaud com a mestre es refereix sobretot a això, a les actituds i a la fidelitat a un sistema de valors. El que salva el testimoni de la

No ens veia, però tenia la mirada i el cap clars i recordava les cites que havíem tingut feia uns anys arran de la confecció d'una novel·la

catalanitat en temps de foscor i desesperança no són només el salvar els mots, i el salvar la bandera, i el salvar la cultura: va ser això i va ser també mantenir les actituds. El treball. La paciència, la perseverança. La raó, el coneixement. L'excel·lència. La confiança en les persones, la solidaritat. Creure en alguna cosa sòlida, en alguna cosa perdurable, i desconfiar dels èxits immediats. Estar disposats, per tant, a no guanyar sempre.

PER AIXÒ VAIG RESPONDRE que encara que no volguéssim, Josep Maria. Perquè 35 anys ininterromputs són quasi els 40 que calia compensar del franquisme, perquè hem après dels propis errors, perquè els hereus del lerrouxisme han quedat fragmentats i difuminats, perquè ens hem fet grans, perquè fa massa anys que tenim raó i que sabem comunicar-la, i fa massa anys que ells estan equivocats i que ho saben. I perquè hem sabut esperar, hem posat prudència i hem posat rigor. No passàrem (però res) en aquest país que no sigui perfectament raonable, perfectament asenyat. Si ens preguntem sobre les diferències històriques amb l'any 36, Josep Maria, aquesta és la gran diferència: sentim la força que donen la raó i les realitats consolidades, sòlides, palpables. No hem fet només un procés polític, hem fet un procés de construcció, de creixement i de consolidació. Hem fet un procés natural.

HI HA UN ALTRE PERQUÈ, que no vaig confessar-te aquell matí de mirades trobades (que no perdudes) en l'horitzó. Una raó que no és tan determinant però que té una importància significativa, una coherència lògica. A banda de tots aquests perquè, que no són gens retòrics, hi arribarem perquè us ho devem als homes com tu.

Atents a la vall d'Àssua

Josep Maria Casasús

Periodista i catedràtic a la UPF

La vall d'Àssua, al Pallars Sobirà, atreu l'atenció aquest estiu no tan sols per ser l'escenari de la sèrie *Gran Nord* a TV3. També és d'actualitat per haver transcendit que el govern de la Generalitat de Catalunya estudia una ampliació del Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici que afectaria els dos municipis pels quals s'estén la vall d'Àssua.

Dins dels nous límits del parc quedarien trossos de les muntanyes de Llessui i de Caregue, indrets que pertanyen a sengles jurisdiccions dels ajuntaments de Sort i de Rialp. L'alcalde de Sort, Llàtzer Sibís, amb qui he parlat, mesura pros i contres d'aquest projecte, tot i que encara no ha estat concretat. Sibís és un jove

Aquest parc natural català és dels més petits d'Europa

entenimentat, emprenedor, i coratjós en la defensa del benestar i els interessos comuns de la gent del país.

El cert és que aquest parc natural català és dels més petits d'Europa. Fer-lo més gran obriria noves oportunitats per a hotels, restaurants, botigues i empreses turístiques del nucli urbà de Sort i dels pobles del seu territori. És obvi, però, que incloure més terres de conreu i pastura dins la zona protegida d'un parc nacional condicionarà l'exploració agrícola i ramadera, i també l'aprofitament lliure de les deus. L'aigua és un bé essencial arreu, i sobretot sensible en aquests topants del Pallars.

No és fàcil trobar la solució justa a unes opcions que ja apareixen com a font de conflictes i tensions en l'abundosa literatura sobre la vall d'Àssua. Ho podem constatar des dels primers llibres, de Josep Virós (*Verd madur*, 1957) i Joan Lluís (volum III d'*El meu Pallars*, 1967), fins als de les noves onades d'escriptors, com Maria Barbal (*Pedra de tartera*, 1985), Pep Coll (*Muntanyes maleïdes*, 1993), Josep Colom Prió (*Un forat entre monts*, 1996) i Jaume Cabré (*Les veus del Pàmano*, 2004), autors que han donat notícia d'aquest indret del Pallars.

Les inquietuds de la vall d'Àssua hi són millor reflectides en aquestes obres que en la sèrie de televisió. Una raó per rellegir-les durant les vacances.

**LA
PUNXA
D'EN
JAP**

Joan Antoni Poch

